

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J. P. COLLÉE, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooral betaelbaar is bepaeld op 5 fr. per jaer.
" " " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 15 " "
De reclamen " " " " " " 25 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzoekt duideelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven, genieten voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 4 OCTOBER.

Sedert de aenhoudende duerte der levensmiddelen die
de lasten der werkende klas geweldig vermeerderd,
hebben verscheidene gouvernementen van Europa de
noodzakelykheid begrepen van, zooveel het in hun ver-
mogen is, den toestand der kleine ambtenaers te ver-
beteren, uit menschlievendheid en ook om het kwaed te
voorkomen, dat voor het algemeen belang uit de ellende
voortkomt.

Er zyn in dien zin edelmoedige poogingen gedaen in
Duitschland, Frankryk, Holland en zelfs in Engeland,
alwaer de staetsbeambten eventwel ruim bezoldigd zyn.
Het spaensche ministerie, hoedanig het geldgebrek ver-
keert, heeft nu ook erkend, dat die bedienden te slecht
betaeld worden, en men verzekert dat het voornemens
is in dien staet van zaken, waervan de schatkist het
eerste slagtoffer is, te hervormen.

Die goede voorbeelden stippen wy geerne aen, met
den wensch dat zy in België zouden gevolgd worden.
Ons land is ryk en vry, en zal zonder moeite, in zyne
grootte budjetten, de middelen vinden om het lot te ver-
zachten van eenige duizende brave lieden, aen welke
het, volgens een oud spreekwoord, te weinig geeft om
te leven en te veel om te sterven.

Met dezelfde voldoening kondigen wy den opslag der
dagturen aen in verschillende nyverheden, zoo op den
huiten als in de stad, en wy wenschen de meesters ge-
luk, die eenige opofferingen doen om hunne werklieden
een eerlyk bestaen te verzekeren. Buiten twyfel zal die
beweging voortduren en algemeen worden, want het is
de natuuryke loop der dingen, dat de dagloon vermeer-
dert met den prys der levensmiddelen van eerste nood-
zakelykheid, onder welke het brood tot regel dient.

Indien de broodprys zoo hoog blyft, en nog veel te
meer indien hy nog klimt, zullen al de meesters van
werklieden, zelfs de boeren, verplicht zyn de winst
hunner knechten in overeenkomst te brengen met de
weerde van het koorn. Wanneer men de duerte zal door
zyn, — en zoo iets is reeds meer dan eens in Europa
gebeurd — zal men de wreede bekrompenheid niet
meer zien, welke hedendaegs voortvloeit uit den schie-
lyken opslag van al het levensnoodige.

HET HOUTEN BEEN.

Een afgehakte boom lag op zyde van de haen. Een jong
soldaet had zich daerop tot rusten gezet en liet het hoofd
diep op de borst hangen. Rond hem was alles nog met den
treurigen damp vervuld die het opgaen der zonne voorloopt.
De soldaet zat daer zoo onbewogen dat men zou gedacht
hebben dat hy sliep, doch eensklaps ontschoot aen het oos-
ten eene strael die de schepping verlevendigde en den jongen
soldaet het hoofd deed opbeuren. Hy liet den blik een stond
over de vlakke weiden, en hoe langer hy rond zag hoe meer
de droevige uitdrukking die hy gelaet betrok, plaets maekte
voor een glimlach, die steeg tot de uitdrukking des zachtsten
genoegen.

— Ik wist niet dat ik reeds zoo dicht genaderd was,
zegde hy, en hy legde de kin in de hand en bleef met wel-
genoegen de vlakke instaren. . . Ginds is het gekende hout,
ginds zyn de beemden, en ginds in de verte achter het hout
en de beemden wederkaetst een spitsch torentje de straten der
opgaende zon.

In zyne verbeelding ziet hy een man met de zeissen in de
hand, die de halmen langs alle kanten doet beenvliegen, hy
zwaait, hy zwoegt, het zweet loopt hem van het aengezicht,
doch daerop geeft hy geen acht, slechts nu en dan ziet hy
langs den kant van het woud, — eindelyk ziet hy een meisje
aenkomen, met eenen korf aen den arm, — een meisje zoo
schoon als een droom, — dan voelt hy zich reuzenkracht en
de halmen vallen zuchtend onder zyne zeissen. Eene stem
zegt hem: « Jan, daer is uw eten. » De zeissen valt neer,
en de maeijer zit nevens het lieve meisje op de nedergelvelde
halmen.

Zy spreekt, en hy doet niet dan haer bezien en hy is ge-
lukzalig als een hemelbewoner. Die man was hy eens, en
dit meisje was . . .

Hy ziet het binnenste eener boeve, het huisgezin zit rond
den haerd, — alles is stik. — De jongeling leest eene ziel-
roerende geschiedenis voor; een blozend meisje zit nevens

Die waarheden erkend zy die, waerom zou het belgische
gouvernement aezelen, zich aen den druk der omstan-
digheden te onderwerpen, en de juiste evenredigheid te
herstellen, welke bestaen moet tusschen de jaerwedde
van den beambte en de vereischten van het leven? Inderdaed,
die jaerwedde is, sedert dry jaer, zooveel
verminderd als de prys van brood en vleesch vermeer-
derd is. De nieuwe lasten die er uit voortgesproten zyn,
zonder iemand persoonlyk verantwoordelyk te maken,
moeten ten minste gedeelyk door den Staet gedragen
worden; want de Staet heeft noodzakelykerwyze zyn
aendeel te dragen in den openbaren rampspoed. Dit
wordt door de billykheid, het gezond verstand en de
staetkundige voorzigtigheid aldus vereischt.

Wanneer wy eene zaak verdedigen, is het omdat wy
denken dat zy goed is, en van dan af rekenen wy het
ons ten pligte, die door al de middelen waerover wy
beschikken, te ondersteunen, tot dat zy zegepraelt. Niets
zal ons dus ontmoedigen, onder 't streven naer 't doel
dat wy beoogen: noch de tegenkating van zekere
vrienden, noch de drogredenen zoo als deze; « De jaer-
wedden zyn hoog genoeg, dewyl het minste ambt ge-
vraagd wordt door eene menigte kandidaten, gereed om
de ellende te tarten. »

De bewysreden is onmenschelyk en tevens ongerymd,
want in een land dat 900.000 armen telt, zullen er
nooit plaetsen-vragers ontbreken, onverschillig voor
welke functiën — en indien men de ambten by afbod
aenbesteedde, zou men ministers vinden voor 600 francs
en ambassadeurs voor nog af minder. Zulksdanige spaer-
zaamheid zou den Staet welhaest ruïneeren. De wel-
denkende gouvernementen betalen de fonctionnarissen,
niet volgens dezer noodwendigheden, maer volgens de
behoefsten van het ambt en volgens de diensten die men
vraegt. Van dien oogenblik af, heeft de opwerping
welke wy aengehaeld hebben, geen ernstigen kant
meer.

Wy hebben meer dan eens de ambtenaers aengeduid,
die te regt zelfs in het belang van den openbaren dienst,
eene verhooging van jaerwedde vragen; dit zyn ook de
postbeambten, wier jaerwedde beneden dit cyfer is als-
mede de onder-officieren van het leger en de gendarmen.
Wy zullen al de achtbare belangen, met bewyzen in de

hem en aenziet hem met betraende oogen. Het boek spreekt
van liefde, van gelieven door het lot van elkander gescheurd.
het naieve meisje verschrikt, houdt hem by de hand vast, als
om eene dergelyke scheuring te beletten. De jongeling staet
op om te vertrekken. De maegd geleidt hem tot aen de deur,
daer drukt hy haer een zoen op de hand en herhaelt het
woord. . . tot morgen, dat het meisje hem toefluistert.

Die gelukzalige was hy.
Het dorp is beylagd, de trompet en de trommel sturen van
uit de met groen behangen tenten een feestgalm door het
dorp. Een jonge boer danst met eene opgesmukte maegd op
en nêr, zynen arm rond hare lende geslagen, wang tegen
wang, het kloppend hart tegen haer kloppend hart, — en zy
vermaken zich, en zy lagchen. . .

Hier schiet eene traen den soldaet in het oog, en met af-
gryzen ziet hy neder op zyn houten been. Hy staet regt,
torscht den ransel op den rug, en op zyn gaenstok leunend
gaet hy voort, zoo snel hy vermag.

Een gedacht dat hem reeds verscheiden malen had gefol-
terd sedert dat hy het leger verliet schoot hem weder in
den geest en knaegde hem weder zoo nydig aen het hart dat
hy eene traen welke zyn oog ging ontspringen, bedwingen
moest.

Katharina had hem wel trouw gezworen, zy had wel wee-
nend hare hand in de zyne gelegd bewerende dat eerder de
zon zou uitdooven dan dat zy hem zoude vergeten. . . maer
de meisjes zyn zoo ligtzinnig.

En dan ware zy dit niet, zou zy wel dat verminkte over-
blyfsel van een veldslag, zou zy wel een arm houten been
voor echtgenoot willen. Maer zy zou bespot worden van het
gansche dorp, zy zou de menschen moeten vlugten; voor
haer geen kerkmisou meer slaen, voor haer geen vermaak,
geen dansen meer. . .

Lieve-God, indien zy eens weigerde! Indien zy het arme
houten been eens verstiet! ó dan, — dan trok de jonge inva-
lied terug, dan op de eerste rangen om de kloeken van eene

hand, verdedigen, en geene enkele gelegenheid meer
laten voorbygaen, om hun te bewyzen dat zy de kracht-
dadige toegenegenheid van het gouvernement en der
Kamers bezitten. Ook twyfen wy niet aen de mede-
hulp van een groot gedeelte der drukkers. »

(Handelsblad).

1856. — 1856.

Op het banket der leden van het Douanen Kongres,
ten stadhuize van Brussel, zyn zoo als wy reeds hebben
gezegd, een aental toasten ingesteld. Ziehier eenen heil-
dronk op Holland, door M. Aug. Couvreur, sekretaris
van het Kongres voorgedragen, en dien wy aen de
Indépendance ontleenen:

« Myne heeren, zoo even hebt gy op de gezondheid
gedronken van al de vreemdelingen, die het Kongres
bywoonen; laet my toe, dat ik na dien algemeen
toast breeder spreke over eene enkele natie.

» Van alle de landen, welke onzen oproep beantwoord
hebben, is Holland datgene 't welk het eerste en met het
meeste toegenegenheid ons verzoek voldeed. (*Bravos*).
Het heeft begrepen, dat onze uitnoodiging, voor wat die
natie betreft, een byzonder karakter had; dat dezelve
een verhevener doel had dan enkel douanenbarreelen die
ons scheiden, te verleggen en weg te ruimen. Zoo als
wy, heeft het begrepen, dat gedurende de laatste jaren,
er tusschen de twee volken, welke het diplomaetschap
had vereenigd, zonder hun karakter hunne eigenaerdig-
heid te raedplegen, en die door eene revolutie van
elkander zyn losgerukt, — dat er tusschen de twee
volken, eene toenadering is ontstaan steunende op eene
wederzydsche achting, en dat er sinds lang, in alle ge-
meederen verzoening is gekomen.

» Die toegenegenheid heeft Holland, by de laatste
feesten van Amsterdam, helder doen uitschynen. Ik ben
gelukkig en trotsch, dezen avond te mogen zeggen, dat
het gevoel der verzoening ook in het hert van alle Bel-
gen leeft (*Langdurige bravos*). De beide volkeren, vry
en onafhankelyk, gelukkig door de instellingen welke
zy zich zelve hebben gegeven, weten heden, dat zy
groot en voorspoedig kunnen worden, het eene door het
andere, by broederlyke eendracht (*Torjuichingen*).

» Ik stel u dus voor, u myne landgenoten, en u afge-

hom meer te bevryden, dan diende hy voor eenen trap meer
naer den muer der belegerde stad. . .

Maer hy zal haer zeggen dat hy met zyn houten been,
van uit het hart van Frankryk, dag en nacht reizende, door
regen en door hitte, met liefde en met hoop tot by haer is
gesneld. . .

Hy is reeds dicht by het dorp genaderd. Hy omhelst reeds
met den blik die hoop huisjes met groene en roode daken
waer hoven het torentje wakend zich verheft. De toren aen
wiens zyde hy was opgegroeid, die zyne kinderspelen had
overschaduwd, dezelfde toren die toen als de vinger des
godsdienst aen zyn zachtmoedig hart van uit het huis van
God de haen naer den hemel op wees. Daer ginds, in dat
dorp door dien svelgekenden toren aengekondigd, heeft hy
overvloedige tranen gestort by zyn vertrek, en hier op de
plaets waer hy zich thans bevindt, heeft hy, met de klak
zwaaijende een laatste groot gestuurd aen degenen die hy
hemint, daer heeft hy met eene stem vol tranen een laatste
vaerwel geroepen!

Gezegend, gegroet, heilig oord!

Luister! — ó zyn gelaet weerglanst van vreugde, hy reik-
halst, hy durft geenem adem halen, hy kon eenige noten van
het strelende muziek verliezen.

Luister! — Het Angelus roept over de vlakke. Hy knielt
neer, bidt, snikt, juicht, de gelukkige sterveling: daer is het
vaderland hem terug, met al de koesterende rust by den
haerd, met al den troost der vriendschap, met al de herin-
neringen der kindsheid, met de oude kerk, weduw van
zyne gebeden, met de schoone beminde, weduw van zyne
liefde!

Laet die tranen ongestoord op uwe wangen vlieten, want
het zyn de zaligste die gy in uw leven storten zult.

Het arme houten been vooruit gesteken, zat hy op het
regte been geknield, en het hoofd snikkend met beide han-
den vasthoudend, scheen hy een dankgebed naer den sched-
per te sturen.